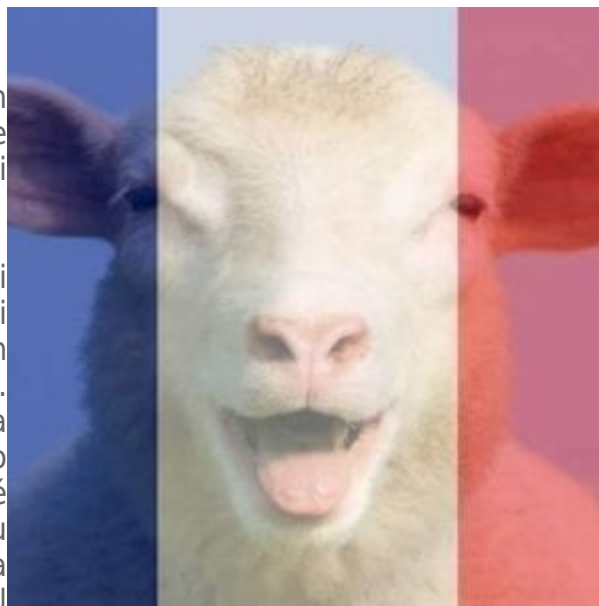

Autor: John Morgan

Abychom přešli terorismu i dalším negativním účinkům masové imigrace, musíme se nejprve dopátrat jejich příčin – a ty mají se samotnými imigranty málo společného.

Všichni lidé podílející se na webu *Right On* i vydavatelství *Arktos* by tímto rádi vyjádřili nejhlubší soustrast a sympatie k obětem pátečních útoků v Paříži i celému francouzskému národu. Podobných vyjádření jsou plná i masmédia a sociální sítě, nedostává se však správného pojmenování příčin útoků a podnětů ke smysluplné reakci na události. Jako Američan se na celou situaci dívám poněkud zvenčí; ale jako Američana evropského původu, který velkou část života prožil v Evropě, mě každopádně pohled na takovéto utrpení mých etnických a kulturních příbuzných hluboce rmoutí.

Není snadné přijít s originální reakcí na hrůzné činy tohoto druhu; kolikrát jsme už od roku 2001 museli opakovat stejná klišé? Pro nás na skutečné pravici se pochopitelně nabízí ono lákavé „My vám to říkali,“ protože z našich kruhů už po desetiletí zaznívají varování před nevyhnutelnými následky extremistické politiky masové imigrace, přijaté západoevropskými vládami. Ne že bych měl z této „jasnozřivosti“ sebemenší požitek – právě naopak, cítím zklamání a smutek nad tím, že se této situaci dalo předejít. Prezident Hollande a mnozí další ve francouzských médiích nicméně rychle přispěchali s varováním, aby Francouzi nepodlehli pokušení naslouchat protiimigračním „extremistům“ – jelikož, očividně, ve skutečnosti potřebujeme další a další liberální slogany o zázracích multikulturalismu a humanitářství, projevy „odhodlání“ tváří tvář teroru (což zpravidla znamená o něco štedřejší rozpočet a volnějši ruku pro vojenské a bezpečnostní složky) a přeslazené a prázdné výzvy k „míru a porozumění.“ (Různí lidé mají různé představy o tom, kde leží skutečná zodpovědnost za útoky: Setkal jsem se už i s argumentací liberálních extremistů, podle nichž

Odolejte reflexivní touze vylít si svůj hněv na imigrantech a muslimech a místo toho věnujte pozornost silám, které je sem táhnou a udržují.

byly reakcí na evropskou „nesnášenlivost“ a vzestup popularity protiimigračních politických stran – a v dalším případě, že se jim dalo předejít, pokud by místo mužů vládly světu ženy.)

Opakovaně zaznělo, že vpustit do Evropy stovky tisíc „uprchlíků“ ze Středního Východu a Afriky bez větší snahy prověřit jejich skutečnou identitu či původ znamená koledovat si o potíže – nejen z řad nás, „extremistů“ na skutečné pravici, ale také z úst maďarského prezidenta Viktora Orbána, možná jediného současného evropského politika ochotného mluvit pravdu. A skutečně – ani ne den po útocích francouzská policie objevila u jednoho z teroristů syrský pas, díky kterému řecké úřady zjistily, že teprve v říjnu prošel zemí jako součást záplavy „uprchlíků.“

Kdybychom se ale jako mnozí jiní v těchto dnech soustředili výhradně na „migrační krizi,“ zavírali bychom tak oči před skutečností, že masová mimoevropská imigrace sužuje Evropu a Severní Ameriku už více než půlstoletí, a že tato poslední vlna je jen akcelerací celého problému. Teroristické útoky se v Evropě bohužel stávají takřka podobně běžným jevem, jako střelby na školách ve Spojených státech. A i když možná tento nejnovější masakr v Paříži přinejmenším zčásti vykonali muži, kteří přišli spolu s vlnou „uprchlíků“, lednové útoky ve městě nad Seinou spáchali muži alžírského původu, narození a vychovaní ve Francii; stejně jako v případě pokusu o útok ve francouzském rychlovlaku, kdy byl útočníkem Maročan, žijící v Evropě osm let. Útoky by se tedy odehrály i bez migrační krize.

Stejně tak není terorismus – i přes svou nepopiratelnou hrůznost – hlavním důvodem, proč by se Evropané a Američané měli postavit masové imigraci. Konec konců, jen zanedbatelný podíl imigrantů se kdy zaplete do teroristické činnosti. Ekonomický dopad imigrace na obě strany – ne jen cílové země, ale i oblasti původu imigrantů – je však negativní a prospěch z ní mají jen globalizující elity; ještě důležitěji vede ke kulturnímu odcizení imigrantů odtržených od vlastních kořenů, stejně tak jako domácího obyvatelstva, jehož za normálních podmínek z generace na generaci rodinou a společenstvím předávaná kultura byla znevážena a nahrazena kultem individualismu a multikulturalismu, a které se dovídá, že na místo svého narození a své tradice nemá o nic větší právo, než někdo, kdo teprve před týdnem dorazil z jiného světadílu. (Alain de Benoist tyto **aspekty imigrační krize** skvěle shrnul v kapitole „Imigrace, rezervní armáda kapitálu“ ze své knihy *Na okraji propasti: nadcházející kolaps finančního systému*, nedávno vydané Arktosem.)

Měli bychom ale, myslím, odolat pokušení soustředit se při debatách o imigraci výhradně na imigranty. Nekladu jim za vinu, že chtějí přijít do Evropy či Ameriky – i mně se tu líbí a jsem si jistý, že pokud bych žil v chudobě bez vidiny zlepšení situace, či v neustálém strachu o život, také bych nejspíš chtěl odejít na Západ, zvláště pokud bych se dozvěděl, že politici v těchto zemích mě k tomu vlastně pobízejí. Přistěhovalci nejsou zlí proto, že se chtějí dostat do našich zemí – měřeno stejným metrem, neměli bysme se cítit povinni jim to umožnit.

Podobně nesouhlasím ani s těmi, kteří za prvotní příčinu imigrační krize označují islám. Jistě

Ize souhlasit, že islám projevuje mnohem větší bojovnost a menší ochotu k asimilaci než jakou vídáme u vyznavačů jiných náboženství – nejsem natolik zaslepený tradicionalista („v guenónovském smyslu“ – tedy s velkým T), aby si nevšimnul, že Evropa se dosud nemusela potýkat s příliš četnými teroristickými činy stoupců hinduismu nebo taoismu. O to tady však tak úplně nejde. Důvod, proč ohromné počty imigrantů do Evropy nepatří, nemá co dočinění s náboženstvím – ostatně ani velká společenství afrických či arabských křesťanů nejsou pro Evropu nijak žádoucí – nebo výsledky inteligenčních testů; pocházejí ze zcela odlišného kulturního a civilizačního prostředí, a jejich přítomnost v Evropě musí nevyhnutelně mít pro obě strany odcizující a rušivý účinek. Už jen kvůli tomu se musíme vůči masové imigraci vymezit. Jak řekl Viktor Orbán v nedávném projevu, v sázce se ocitlo samotné zachování evropské identity.

Musíme si také jasně říci, proč k imigraci dochází – důvody s islámem ani samotnými imigranty příliš nesouvisejí. Konec konců současnou migrační krizi vyvolali evropští politici a liberální kulturní elity. Orbánovi se povedlo zcela učinit přítrž přílivu uprchlíků do Maďarska v řádu týdnů, což jen ukazuje možnosti neliberálního politického předáka. Maďarská média i sám Orbán v nedávném projevu promluvili o důkazech, ukazujících prstem na George Sorose a americké nevládní organizace jako na hybatele a sponzory mnoha migračních proudů – z důvodů, o nichž nezbyvá než spekulovat, ale které jen stěží budou v souladu s nejlepšími zájmy Evropy. Orbán k tomu řekl: „Kdo v Evropě hlasoval pro to, aby lidé směli ilegálně přicházet po milionech a následně být přerozdělováni? Současné události postrádají demokratický základ... Evropané se začínají probouzet, protože si uvědomili, že imigrace je kulturní otázkou – v sázce je naše identita.“

Politici a liberální elity tedy otevřeli brány – ale co podnítilo takové množství imigrantů, aby zvedlo kotvy a podstoupilo namáhavou cestu do Evropy? Ani v tomto případě nemají kořeny situace mnoho dočinění se samotnými přistěhovalci, ale mnohem spíše s politikou USA a NATO. Od roku 2001 vedou Spojené státy a jejich spojenci v oblasti nekonečný boj za šíření nejasně vymezených a neustále se měnících konceptů „demokracie“ a „lidských práv“ – a taky za vnější bezpečnost Izraele a zájmy ropné lobby – v jehož rámci se podařilo zničit režimy Saddáma Husajna, Muammara Kaddáfího. Momentálně je na řadě Bašár al-Asad, což v podstatě dokončuje dekonstrukci sil sekulárního arabského nacionalismu, schopného úspěšně potlačit vzestup radikálního islamismu. Nemluvě pak o skutečnosti, že západní mocnosti a jejich spojenci aktivně pomáhají islamistickým skupinám – včetně ISIS – přinejmenším od 80. let až dodnes. V tomto ohledu lze tedy útoky vnímat jako tresty za hříchy minulosti. Rozhodně se nesnažím říci, že si oběti jakýmkoliv způsobem svůj osud zasloužily, ale musíme si v každém případě uvědomit, že problém masového přistěhovalectví a terorismu není útokem zvenčí – má kořeny hluboko uvnitř našich společností a v současném řádu věcí.

Podíváme-li se podobně na masovou imigraci z širší perspektivy a na chvíli odtrhneme oči od probíhající krize, bez výjimky ji umožňují (1) liberální politici a jejich stoupcí ve vlivných médiích a akademických kruzích, kteří sní o vytvoření světa, v němž se všichni staneme spokojenými spotřebiteli, vyhřívajícími se v uklidňující záři všemi barvami duhy zářícího multikulturalismu; (2) nadnárodní společnosti, které v masové imigraci spatřují zdroj laciné

pracovní síly, nezbytné v jejich honu za trvalým a neomezeným růstem a kompenzaci za propadající se porodnost v západních zemích. Jak tedy vidíme, těžko svalovat vinu na islám nebo příchozí z ostatních částí světa.

Zbývá zodpovědět na otázku, jak se s problémem vypořádat. Mnoho lidí už přispěchalo s různými návrhy. Lidé mění své profily na Facebooku filtrem v barvách francouzské trikolóry (*Je suis Charlie* už zdá se vyšlo z módy) a sdílejí obrázky francouzské vlajky spolu s heslem „*Solidarité*“ – nedozvídáme se však už, co by to mělo znamenat ve smyslu akce, snad kromě zármutku a nejasného hněvu po oficiálně určenou dobu, než nám politici a lidé v televizi oznámí, že nastal čas „žít dál“ a na celou věc zapomenout. Také vidím spoustu lidí vyvěšovat obrázky Eifelovky, stylizované do podoby mírového symbolu – nejlepším způsobem, jak se vypořádat s lidmi využívajícími proti nám slepého násilí, je ukázat jim, že nedokáží zvrátit naše přesvědčení, že někde hluboko uvnitř jsme přece všichni lidé, a proto bychom neměli udělat nic, co by se jich mohlo dotknout.

Naše vlády mají pochopitelně o vhodné reakci své vlastní představy. Prezident Hollande nás ujistil, že Francie „povede nemilosrdnou válku,“ a že Francie „je zemí, která se umí bránit a zmobilizovat své síly“ – jedná se o standardní politickou rétoriku, následující teroristické útoky. Ve skutečnosti to bude nejspíš znamenat štedřejší rozpočet pro bezpečnostní a tajné služby a další výjimky ze zákonů na ochranu soukromí, které utuží špiclování státem a pravděpodobně víc uškodí obyčejným Francouzům než teroristům, a také zesílení francouzské vojenské přítomnosti v islámském světě. Vzhledem k tomu, že Spojené státy oba tyto programy s velkou chutí praktikují posledních 14 let a jejich jediným hmatatelným výsledkem je paranoidnější, vystrašenější a nesvobodnější Amerika, kde nepřestalo docházet k teroristickým útokům (jako např. v Bostonu) a nekonečná řada amerických válek se neustále prodlužuje, nejeví se příliš pravděpodobné, že tento přístup učiní Francii bezpečnější. (Musím Hollanda pochválit alespoň za uzavření hranic.)

S Francouzi i v Evropě a Američany obecně bych se rád podělil o následující doporučení, jak zareagovat na útoky:

Odolejte reflexivní touze vylít si svůj hněv na imigrantech a muslimech a místo toho věnujte pozornost silám, které je sem táhnou a udržují. Nemusíte kvůli tomu imigranty milovat, ale uvědomte si, že plní funkci ozubených koleček stroje nad rámec svého chápání a moci – a také si nutně nezasluhují vaši nenávisť. Svrhneme-li síly podporující imigraci, vyřešíme problém jednou provždy; hrubostí či násilím proti jednotlivým imigrantům v našich komunitách jen rozptylujeme sebe i ostatní od skutečného kořene problému a potvrzujeme stereotypy, které o nás naši liberální protivníci šíří. **Směřujte svou nenávisť proti liberalismu, ne jednotlivým imigrantům.**

Odmítněte posvětit vznik policejního státu ve jménu „národní bezpečnosti,“ který má na mušce stejně tak – ne-li víc – vás, jako lidi ohrožující vaši bezpečnost. Obdobně, **nepodporujte vojenská dobrodružství v cizině,** která jen prohlubují problém a pomáhají naplňovat záměry globalistů.

Uvědomte si, že přebíráním módních hesel v reakci na takovéto útoky nabýváte vy i lidé okolo pocitu uspokojení, přestože **ve skutečnosti jen pomáháte naplnění záměru**

elit svést veškeré snahy o nalezení skutečně účinných řešení na falešnou stopu – elity totiž tento stav vytvořily a o jeho nápravu proto nijak nestojí.

Snažte se nalézt vlastní etnickou a národní identitu a prohlubujte vztah s lidmi sdíleného původu ve vašem společenství, abyste se vyhnuli dvojí pasti „multikulturalismu“ a individualismu. Především však vyhledejte identitární skupiny ve vaší oblasti nebo – není-li nic poblíž k dispozici – online. Působí-li ve vaší zemi významnější protipřistěhovalecká politická strana, podpořte ji – **odepřete však své úsilí a peníze liberálním stranám, které budou o zastavení imigrace vždy jen mluvit**, jako to dělá například Republikánská strana v USA.

Při každé příležitosti v rozhovoru s lidmi, kteří dosud zastávají liberální náhled na imigraci, vyjádřete svůj nesouhlas a zdůvodněte jej. Systému se podařilo přesvědčit většinu obyvatelstva, že jedině šílenci odmítají uznat nevyhnutelnost a výhody masové imigrace; ale jelikož jste pravděpodobně inteligentní a respektovaný člověk, dáte-li najevo svou opozici a pečlivě ji odůvodníte, může to dovést ostatní až k přehodnocení vlastní pozice a třeba i k postupné konverzi k vašemu vlastnímu náhledu. **Nikdo, komu není lhostejný osud jeho národa – vlastně i osud ostatních národů – nemůže po zralé úvaze podporovat masovou imigraci.** Předestřením svého rozumného stanoviska postavíte na hlavu **narativ** lidí u moci a dodáte na důvěryhodnosti myšlenky, že Evropané musí odložit horečnou iluzi všeobecného bratrství a znovu postavit za svou identitu a zájmy.

Žijte tak, abyste byli hodni svých předků a skutečně se v každodenním životě řídíte zásadami, které hlásáte. Když se označujeme za bojovníky za Evropu, musíme být důstojnými dědici našich předků a správci této země. Povedeme-li banální nebo zcela požívačné životy, jen tento odkaz pošpiníme a vyhýbáme se své povinnosti. Pak nebudeme mít na naše země o mnoho větší nárok než imigranti.

Úvaha Johna Morgana *6 Ways to Respond to the Paris Attacks* vyšla na stránkách Right On.